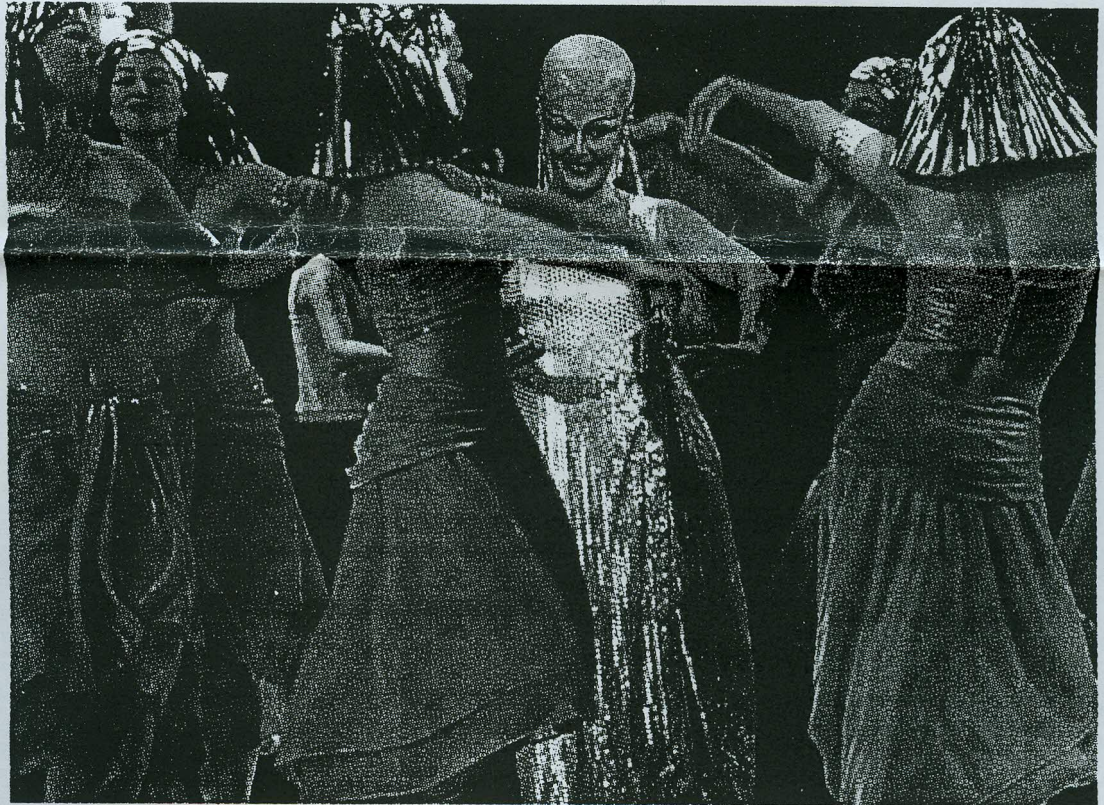

Stillsam action

Leo Lagercrantz ser en frisk kultursatsning i Malmö.

Gitta-Maria Sjöberg i den sparsmakade uppsättningen av *Aida*.

FOTO: ANDERS MATSSON

OPERA i går

När Malmö Musikteaters maestro Shuya Okatsu slår i gång ouvertüren till Verdis *Aida* finner sig samma odisciplinerade välbehag som när jag några dagar tidigare såg actionfilmen *Gladiator* – det här är ränker som man förstår sig på. Verdis *Aida* är en actionopera, men i slow motion. För att erövra världen måste tenoren Radamès, officer i den egyptiska armén, ha samma pondus och kraft som Russel Crowes fältherre/gladiator.

Jean-Pierre Furlans Radamès har en hjältetenors bröstmuskulatur, det vill säga styrka, skönhet och disciplin i rösten, men han är stel. Och stundtals stelnar hela uppsättningen som om den vore ett konsertant uppförande. Trupp- slav- och solistformationerna är påfallande stillastående, scenen däremot snurrar så att man blir vimmel-

kantig.

Göran Arfs scenografi är sparsmakad – några elefanter är det sista detta fattiga operahuset har råd med – men den egyptiska stämningen fungerar, mycket tack vare Thorsten Dahns snygga ljusdesign.

Marianne Mörcks uppsättning är helt underställd musiken. Hon gör operan rätt upp och ner och struntar blankt i allt vad librettot erbjuder av tolkningsbara över och undertoner. Men det må vara förlåtet när det är Gitta-Maria Sjöberg som sjunger *Aida*. Med sin vulkaniska röst utlöser hon lavafloder av skön förtvivlan. Även Birgitta Svendén som Amneris, Faraos dotter, gör en strålande prestation, sceniskt som vokalt – egaliserad över hela registret. De manliga solisterna är inte lika fria. Jean-Pierre Furlan verkar tro att han ska dö på fläcken om han släpper posen som tennsoldat. Bengt Krantz, Amonasro, är lite ledigare och

har en röst som bär, men skulle behöva lite mer vokalt skärpa. Och Marianne Mörck låter det olyckliga kärleksparet älska tills döden skiljer dem åt utan att en enda gång ha sett varandra i ögonen – vilket i sig är en dramaturgisk tragedi.

Alla invändningar till trots är detta en musikaliskt överväldigande föreställning. Dirigenten Okatsu är ett fynd som frammanar en vattentät Verdiklang hos kör och orkester och den suggestiva stämningen gör det mysigt att krypa in i Malmö operamörker.

Och man glömmer för ett ögonblick den unkna kulturpolitik som bedrivs några kvarter bort, här i Malmö.

Nere i gravkammaren klingar det friskt.

GIUSEPPE VERDI
AIDA
Malmö Musikteater
